

РОЗДІЛ 1

Амелія

Це ж нормально, правда? Я ж нормальна?

Глибоко вдихаю і трохи міцніше стискаю кермо.

— Так, Амеліє, ти нормальна. Узагалі-то, ти фантастична. Точнісінько як Одрі Гепберн, ти береш життя у власні руки і-і-і... розмовляєш сама із собою... тож, можливо, не сто відсотково нормальна, але з огляду на обставини щось типу того, — кажу я, вдивляючись у п'ятьм за лобовим склом. — Так. «Щось типу того» — це вже добре.

Тільки от суцільна темрява за вікном і цей дивний звук, що видає моя машина, схожий на дзенькіт розсипаних монет, які крутяться в барабані сушарки, — це не дуже добре. Я не експертка в питаннях автомобілів, але думаю, що в цих звуках немає нічого доброго. Моя улюблена маленька «тойота королла», автомобіль, який був зі мною ще зі старших класів, автомобіль, у якому я сиділа, коли у вісімнадцять років уперше почула свою пісню на хвилях радіо, автомобіль, на якому десять років тому поїхала до *Фантом Рекордз* і підписала музичний контракт, термін якого вже добігає кінця. Вона не може померти — чохол на сидінні досі зберігає запах моїх старих волейбольних наколінників, що в'ївся в тканину.

Ні, не сьогодні, дияволе.

Потираю панель приладів, наче всередині може бути джін, який тільки й чекає, щоб вискочити та виконати три моїх бажання. Проте джина немає, ще й зникає телефонний зв'язок. Музика, яку я слухаю, уривається, а *Google Maps* більше не оновлює маленької стрілки, що вказувала мені шлях із цієї «відлюдної мрії серійного вбивці посеред глушини».

Йой, здається, це схоже на початок фільму жахів. Починаю думати, що я — та дівчина в кіно, якій люди кричать: «Яка ж ти бовдурка!», доки крихти попкорну сиплються з їхніх жадібних посмішок. О господи, то це була помилка? Боюся, що я залишила здоровий глузд удома в Нешвіллі разом із залізними воротами та системою безпеки «Форт-Нокс». І Віллом, чудовим охоронцем, який завжди на посту й не дає людям прокрадатися на мою приватну територію.

Сьогодні ввечері моя менеджерка Сьюзен і її асистентка Клер завантажили мене інформацією про щільний графік на наступні три тижні, перш ніж ми вирушимо в дев'ятимісячне світове турне.

Проблема в тому, що я щойно завершила останній день виснажливої тримісячної репетиції туру. І майже кожен день із цих трьох місяців я присвятила вивченню концертної хореографії, плануванню сцени, покращенню вибірки пісень, виснажливим тренуванням і репетиціям. Увесь цей час я всміхалася та вдавала, ніби всередині не почувуюся купою компосту.

Я сиділа мовчки, поки Сьюзен говорила й говорила, а її довгий тонкий палець з ідеальним манікюром прокручував на екрані айпада нескінченні нотатки до мого розкладу. Нотатки, від яких я мала б шаленіти від щастя. Мені випала така честь! Проте десь посеред цього всього я... просто вимкну-

Сьюзен перетворився на чительське воу-воу-воу, як у мультфільмі про Чарлі Брауна*, і єдине, що я могла чути, — стукіт власного серця у вухах. Голосно та боляче. Я геть оніміла. Та найбільше мене налякало, що Сьюзен, здається, навіть не помітила.

Це змусило замислитися, чи не надто добре я вмю прикидатися? Дні мого життя минають отак: я всміхаюся кожній людині й киваю. *Так, красно дякую. Усміхаюся та киваю. Так, звісно, я можу це зробити.* Сьюзен дає мені ідеальний сценарій, розроблений моєю PR-командою, а я завчаю його. *Мій улюблений колір — синій, як і колір сукні від Givenchy, яку я одягну на церемонію «Греммі». Ну звісно, своїм успіхом багато в чому завдячую люблячій і відданій мамі. Не минає жодного дня, щоб я не почувалася неймовірно щасливою, адже маю таку кар'єру та моїх чудових фанатів.*

Ввічлива, ввічлива, ввічлива.

Гаряча сльоза падає на моє стегно, і я усвідомлюю, що плачу. Не думаю, що мала б плакати, згадуючи про все це. Я — дворазова володарка «Греммі», яка підписала контракт на дев'яносто мільйонів доларів із топовим музичним лейблом, тож мені не слід було плакати. Я не заслуговую на те, щоб плакати.

І, що вже напевно, не повинна сидіти у своїй старій машині й посеред ночі на шаленій швидкості мчати геть. По колу прокручую в думках список людей, яких підводжу, і ледве можу витримати почуття провини через це. Я *ніколи* раніше не пропускала жодного інтерв'ю. Ненавиджу розчаровувати людей або поводитися так, ніби мій час цінніший за їхній.

*Чарльз «Чарлі» Браун — хлопчик, один із головних персонажів серії коміксів *Peanuts*, власник пса Снупі (тут і далі — прим. пер.).

Ще на початку кар'єри поклялася собі, що ніколи не поводитимуся зверхньо. Для мене важливо бути максимально поступливою, навіть якщо це завдає болю.

Проте сьогодні ввечері щось у прощальних словах Сьюзен розбило мені серце.

— Рей, — сказала вона, оскільки воліє звертатися до мене за сценічним псевдонімом, а не справжнім іменем Амелія, — маєш утомлений вигляд. Добре виспись сьогодні, щоб завтра не здаватися набряклою на фотографіях «із-за лаштунків» для інтерв'ю *Vogue*. Хоча... виснажений вигляд знову в тренді... — вона так задумливо подивилася вгору, аж я майже очікувала, що сам бог зішле їй відповідь щодо мішків під моїми очима. — Ага, забудь, що я взагалі щось казала! Це спричинить співчуття у твоїх фанатів і створить трохи більше галасу.

Сьюзен розвернулася й пішла геть. Її помічниця Клер затрималася лише на мить, щоб через плече кинути на мене останній нерішучий погляд. Вона розтулила рота, немов збиралася щось сказати, і я спіймала себе на думці, що відчайдушно сподіваюся, що Клер таки скаже щось. *Побач мене, будь ласка.*

— На добраніч, — нарешті промовила вона й теж пішла.

Я довгенько просиділа в лункій тиші, дивуючись, як дозволила собі докотитися до такого. І як мені виповзти з цієї мушлі, яку сама собі випадково й створила? Це відчуття порожнечі почало виникати кілька років тому, але я сподівалася, то лише тому, що мене верне від життя в Лос-Анджелесі, й потрібні зміни.

Отож я спакувала речі та переїхала до Нешвілла, штат Теннессі, де й далі мала змогу крутитися в музичних колах, але не аж так публічно. Це не спрацювало. Порожнеча йшла за мною.

У таких випадках хтось звертається по допомогу до рідних, хтось — до друзів, а хтось — до магічної кулі «Вісімки»*. Проте я звернулася до єдиної людини, яка ще ніколи мене не підводила, — Одрі Гепберн. Сьогодні ввечері я заплющила очі та під лічилку «Еники-беники» навмання провела пальцем по фільмах із колекції DVD-дисків з Одрі (так, у мене досі є DVD-плеєр), аж поки зупинилася на «Римських канікулах». Це було катастрофічно. У цьому фільмі Одрі грає роль принцеси Анни, яка почувалася так само, як і я зараз — самотньою та пригніченою, — тож посеред ночі вона втекла з палаццо, щоб дослідити Рим. (Ну добре, радше поблукати вночі, адже вона була під дією снодійного, але це тут ні до чого.)

І раптом я усвідомила: цей фільм якраз те, що треба. Відповідь, яку так довго шукала. Мені потрібно втекти із цього будинку, від Сьюзен, від своїх обов'язків, від абсолютно всього й поїхати до Рима.

Італія надто далеко, щоб помандрувати туди, оскільки за три тижні таки планую вирушити в тур, тож я погодилася на найближчий Рим, який запропонували *Google Maps. Рим, штат Кентуккі*. Не більш як дві години за кермом — і я в чудовому невеличкому готелі, розташованому в самісінькому серці цього містечка, якщо вірити гуглу. Ідеальне місце, щоб зібрати до купи все своє лайно й пережити нервовий зрив.

Тож я пішла у свій гараж на три автомобілі, проминула дві дороги автівки й стягнула брезент зі старої доброї машини, якою не користувалася останні десять років. Завела її та поїхала на пошуки Рима.

* Магічна куля «Вісімка» — іграшка, яку можна використати для передбачення долі або ухвалення рішення. Це велика куля, схожа на восьму кулю для більярду. Відповідь на запитання випадково обирається серед двадцяти можливих фраз.

І ось тепер я їду моторошною позаміською дорогою та здається, що частина емоційного пригнічення з мене спадає, бо починаю розуміти, якою безглуздою була ця ідея. Десь на небесах Одрі, уся в ореолі світла, дивиться вниз на мене й скрушно хитає головою. Я зиркаю на підсвічений екран телефону. У тій частині, де зазвичай розташовані поділки сигналу, написано «зв'язку немає», і присягаюся, що ці слова чомусь аж глипають на мене. Знущаються. *Ти зробила поганий вибір. Тепер ти станеш черговою історією на Dateline**.

Я ковтаю клубок у горлі й кажу собі, що зі мною все буде добре. Жодних проблем. Усе гаразд.

— Витри сльози й дай копняка під зад цьому похмурому настрою, Амеліє! — промовляю це вголос, бо з ким іще може розмовляти дівчина, коли вона сама-самісінька в машині під час нервового зриву?

Мені потрібно лише, щоб моя машина продовжувала рухатися ще хвилин з десять, поки я виїду із цієї до всирачки страхітливої позаміської дороги й доїду до того маленького готелю, де сніданки включено до вартості номера. Тоді я радо дозволю своїй машині гідну смерть, на яку вона заслуговує, — там, де є вуличні ліхтарі, а не тут, де чигає якийсь серійний убивця, щоб потім викинути моє тіло десь у канаву.

Але, о, ви тільки-но подивіться! Моя машина видала новий металічний звук і затряслася... буквально *затряслася*, наче зараз початок 2000-х, а я встановила гідравліку. Бракує лише фіолетових вогнів ізнизу — і я готова до подорожей у часі!

— Ні-ні-ні, — благаю свою машину. — *Не роби цього зі мною зараз!*

* *Dateline* — щотижневий американський телевізійний юридичний реаліті-шоу, яке транслюється на NBC.

Але саме це вона й робить.

Моя машина глохне та вельми недоречно зупиняється на узбіччі посеред темної дороги. Я відчайдушно намагаюся знову завести двигун, але він не працює. Якесь поклацуння — оце й усе, на що той спроможний. Мої руки досі міцно стискають кермо, і я вдивляюся в глупу ніч, аж доки мене затоплює хвиля усвідомлення.

Я спробувала зробити щось самостійно, без допомоги Сьюзен, вирушила в *одну-єдину* пригоду й зазнала поразки вже першої ночі, уже за дві години. Якщо це не найжалюгідніша історія, яку ви будь-коли чули, то не знаю, як іще це можна назвати. Звісно, я можу співати на сцені перед тисячами глядачів, однак не здатна зробити щось таке просте, як поїхати в сусідній штат.

Оскільки наразі я не можу нічого вдіяти, окрім сидіти в машині й чекати ранку, коли зійде сонце та буде чітко видно: наставляє хтось на мене закривавлену бензопилу чи ні — відкидаю голову на сидіння й заплющую очі. Дозволяю поразці взяти гору. Завтра вранці я знайду, де ловить зв'язок, і зателефоную Сьюзен. Попрошу її прислати машину й змусу себе покінчити із цим меланхолійним настроєм.

Стук-стук-стук.

Я верещу й підстрибую на сидінні, ударяючись головою об стелю. Дивлюсь у вікно, і — от лайно — хтось стоїть біля моєї машини! Ось і все. Ось і настав той момент, коли мене вб'ють. Згодом, після того як історія моєї смерті вийде в ефір на *E Hollywood News*, єдине, що пам'ятатимуть люди, — мою жахливу смерть на кукурудзяному полі.

— Усе гаразд? Вам потрібна допомога? — лунає приглушений голос чоловіка, що стоїть біля машини. Він світить ліхтариком у вікно, на мить засліплюючи мене.

Я підіймаю руки вгору, щоб захистити очі від різкого світла, а також щоб чоловік не побачив мого обличчя й не впізнав мене.

— Ні, дякую! — волаю я крізь зачинене вікно, моє серце шалено калатає в грудях. — У мене все гаразд! М-мені не потрібна допомога! — принаймні точно не від незнайомця серед ночі.

— Ви впевнені? — перепитує він, нарешті усвідомлюючи, що своїм ліхтарем сліпить мене, тож розвертає його вбік. У цього чоловіка приємний голос, треба віддати йому належне. Лункий, та й ніжний водночас.

— Я впевнена! — відповідаю бадьорим тоном, адже все довкола мене, може, і розвалюється, проте я принаймні вмію бути люб'язною. — У мене все під контролем! — для більшої впевненості роблю знак рукою та підіймаю великого пальця догори.

— Схоже, ваша машина зламалася.

Я не можу визнати це! Якщо визнаю, то буквально зізнаюся йому в тому, що я — легка здобич. *Мій телефон також не працює! Хочеш, щоб я вийшла з машини, а ти міг мене викрасти, чи тобі буде веселіше самому розбити вікно? Обирай сам, що більше до вподоби!*

— Та не. Я просто... зупинилася на хвилинку, — напружено посміхаюся й відвертаю від нього більшу частину обличчя, сподіваючись, що він не здогадається, що в цій пошарпаній «короллі» сидить артистка, яка вартує мільйони.

— Ваш двигун димить, — чоловік підсвічує ліхтариком густу хмару диму, що виривається з-під капота моєї машини. Ой не приведе це до добра.

— Йой... ага, — кажу я якомога буденніше. — Іноді таке трапляється.